

Sygn. akt II CNP 45/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2017 r.

skargi K.S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 października 2016 r.,

sygn. akt I ACa [...]

wydanego w sprawie z powództwa A.S.

przeciwko K.S.

o rozwód,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 r. rozwiązał przez rozwód małżeństwo powódki, A.K.S, i pozwanego, K.J.S., zawarte 13 sierpnia 2011 r., bez orzekania o winie, powierzył obojgu wykonywanie władzy rodzicielskiej nad wspólną małoletnią córką, określił udział stron w ponoszeniu kosztów utrzymania i wychowania wspólnej małoletniej córki w ten sposób, że pozostawił na dotychczasowym poziomie obowiązek alimentacyjny pozwanego, określony w wyroku Sądu Rejonowego z dnia 5 grudnia 2013 r. (400 zł miesięcznie), ustalił sposób kontaktowania się pozwanego z małoletnią córką w sposób opisany w sentencji oraz orzekł o kosztach procesu.

Na skutek apelacji powódki Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 11 października 2016 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 1 grudnia 2015 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz małoletniej córki rentę alimentacyjną w kwocie 700 zł miesięcznie, płatną do rąk powódki do dnia dziesiątego każdego kolejnego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w wypadku opóźnienia w płatności, dokonał zmiany w sposobie kontaktowania się powoda z córką i oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Pozwany złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 11 października 2016 r. Wniósł o stwierdzenie niezgodności tego wyroku z art. 373 k.p.c. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o alimentach na rzecz małoletniej córki

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5), wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (pkt 6).

Wymagania te powinny być spełnione łącznie. Skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta brakiem istotnym, nienaprawialnym. Podlega odrzuceniu *a limine*, tj. bez konieczności uprzedniego zastosowania trybu usuwania braków formalnych;

Skarga pozwanego nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Skarga pozwanego choć wskazuje, że wyrok Sądu Apelacyjnego jest niezgodny z art. 373 k.p.c. i zawiera argumentację na poparcie tego zarzutu, to jednak nie przytacza podstaw skargi oraz ich uzasadnienia. Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), stanowi wymóg odrębny w stosunku do powinności przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Czyniące zadość wymaganiu art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. wskazanie przez skarżącego przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie stanowi jednoczesnego spełnienia określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. wymogu przytoczenia podstaw skargi (zob. T. Wiśniewski, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. H. Dolecki, T. EWisniewski, t. II, Warszawa 2010, s. 346 i 347).

Przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione, gdy skarżący określi postać szkody, wysokość i czas jej powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi środki uwiarygodniające jej powstanie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05.).

Pozwany nie wypełnił tych obowiązków. Ograniczył się do twierdzenia, że poniósł szkodę „płacąc alimenty”.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).